

дѣленіе-то привождать тыя части на сѫженія-та въ извѣстно съотношеніе и правять отъ тѣхъ цѣло, кое-то има видъ на сѫженіе, или рѣшително, друго-яче безусловно, или нерѣшително, друго-яче вѣроятно, условно, или раздѣлително, и потова то не е друго, освѣнъ форма (образъ) за сѫженіе.

§. 67.

По материї-тѣ сѫженія-та быватъ *просты* или *сложны*; по формѣ-тѣ — *утвердителны*, или *отрицателны*.

Изясненіе: *Просто* сѫденіе ся наричи това, кое-то съдрѣжава само двѣ главны прѣдставленія, ако и да ся заключивать у тѣхъ и нѣколько частны, така что-то грамматически-сложны-ты прѣдставленія оставать въ Логикѣ-тѣ просты сѫженія, като напр. слѣдующе: „сѫдія, кой-то стажъ по дѣль за правдѣ, никогда неподава поводъ за да ся обвини въ лицепрѣятіе,“ — въ Грамматикѣ-тѣ е сложно прѣдложеніе, а въ Логикѣ-тѣ то съставлява просто сѫженіе. *Сложно* ся наричи сѫженіе-то тогава, кога-то то съединява въ себе три или повече главны прѣдставленія, и може да бѣде разложено на двѣ или повече самостоятелны сѫженія, а това нѣчто недопушта грамматически-сложно прѣдложеніе. *Утверждително* быва сѫженіе-то тогава, кога-то изрѣченія-та на връзкѣ-тѣ, на извода и на раздѣленіе-то сѫ утвѣрдителны; *а отрицателно*, кога-то тыя изрѣченія сѫ отрицателны, *не*, *ни*, *изъ*, *нина*, *ни*, *ни*.

§. 68.

Сложны сѫженія ся правять, или като ся *приложи* при дадены-ты прѣдставленія ново, или като ся разложять тыи на прѣдставленія, кои-то